

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 25 вересня 2014 року № 39 (566)

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

або Вільні люди під Щастям



Українці, які із зброєю в руках захищають від російських інтервентів свою Батьківщину на її Сході, ще раз засвідчили, що козацькому роду таки нема переводу. Свобода рідної землі, як і власна – найвища цінність, за яку платили життям запорожці, а тепер їхні нащадки стоять «незламні, як граніт» перед ворожою навалою. Гідність і честь є запорукою їхньої незламності, горді воїни, вони не нарікають і не скаржаться, «бо плач не дав свободи ще нікому, а хто герой, той здобуває світ».

Вільні люди, справжні чоловіки, втілення відваги і благородства – так називають бійців 92-ї бригади волонтери харківської групи, яка має дуже символічну назву – «Вільні люди». Вони прибули до своїх братів за духом і покликом сумління під Щастя, привезли обладунки, продукти, необхідні воїнам речі, а також наш з вами тижневик «Нація і держава». Волонтерів і бійців єднає всепереможна любов до України і – жертовність в її ім'я. Немає сили, яка б здолала любов, навіть смерть відступає перед нею. Тому – віримо в перемогу! З нами Бог!

 ПОКЛИК СУМЛІННЯ

ЗА ПРАВА КОРІННОГО НАРОДУ КРИМУ

Через 25 років після повернення на етнічні землі кримськотатарському народу знову загрожує депортація або «добровільна» втеча від російських нацистів. Репресії та переслідування кримських татар, обшуки, шантаж і відверті погрози, що межують із замахом на життя, активістам Меджлісу, у якого самопроголошена влада відібрала приміщення, пограбувала майно і заявила, що такої структури, як Меджліс, в Криму нема, погроми і захоплення кримсько-татарських організацій – цей перелік чисто російських методів розправи над народом, у чий дім забрів агресор, можна і треба продовжувати, краще – в Гаазькому трибуналі, де колись-таки будуть судити путінську кліку. Та сьогодні треба рятувати братній українцям народ від вакханалії садистів, які знову намагаються його приректи до поневірянь у вигнанні.

Маємо за що і собі дорікнути. Наприклад, за безпідставні зволікання із визнанням за кримськими татарами права бути господарями на власній землі. Так, кримськотатарський народ мав би одержати з рук Української держави статус корінного як мінімум сім років тому. Як і запровадити на півострові кримсько-татарську національно-культурну автономію. Кримські татари принаймні нею розпорядилися б адекватно, на прю із «зеленими чоловічками» стали б точно. Українці, які століттями були поневоленим народом, не збагнули біль другого поневоленого народу – своїх побратимів кримських татар? Запізнілий поклик сумління велить нам виступити в обороні прав кримськотатарського народу, який на своїх етнічних землях піддається переслідуванням з боку окупаційної влади.

Звернімося до вільного світу! Покличмо кожного, хто не втратив совість, стати до лав оборонців народу, який щиро цінує свободу і має священне право вільно жити на дарованій йому Всевишнім благословенній кримській землі.

Марія БАЗЕЛЮК

Продовження теми на 2-й стор.

 ДУХОВНІСТЬ

НА РОКОВЕЄ СВЯТО

КИЇВ. СОВКИ.

«Ще рік тому ми мали тільки настоятеля храму Різдва Пресвятої Богородиці о.Валерія Копійку, не дуже чисельну групу вірних, які твердо вірили, що любов і згода будує, що віра і праця з Божою допомогою все здолає.

І ось за рік «той приватний сектор» з гарними особняками побляк: на горі стоїть висока дерев'яна церква, її дзвін скликає народ до молитви», – написав видатний українець, філософ і подвижник нації Євген Сверстюк у своїй газеті «Наша віра» з нагоди освячення храму Різдва Пресвятої Богородиці на Совках у Києві.

Ця визначна подія 21 вересня зібрала багато вірних УАПЦ, які прибули не лише зі столиці, а й зі Львова, Харкова та багатьох інших українських міст. Освячення храму та Богослужіння в ньому того святкового урочистого дня звершили архієпископ Харківський і Полтавський Ігор Ісіченко, настоятель церкви Різдва Пресвятої Богородиці Валерій Копійка, священики УАПЦ Київської традиції.

«Воістину Божа благодать зійшла на цю освячену новобудову – храм, землю, на якій він постав, парафіян. А ще – любов наче оселилася в людських серцях – так мило і щиро спілкувалися парафіяни і між собою, і з гостями. Кожного з учасників святочного дійства зворушило – зачепило духовне звернення Владики Ігоря до присутніх, збагатило їхні серця мудрістю, скріпило на дусі», – сказав Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

Слова щирої вдячності складено тим благородним людям, які долучилися до будівництва храму. «Честь і хвала тим, що кладуть на вівтар своєї Вітчизни усе, що можуть. Усе забувається. Честь і офіра не забуваються…»

(Чит. стор. 6.)

«ВІЛЬНІ ЛЮДИ» ПІД ЩАСТЯМ

Усі ангели і люди радіють сьогодні з Різдва Пресвятої Богородиці. «Вона родиться і з Нею світ обновляється. Вона родиться і Церква у свою велич одягається.»

Просимо ж і ми новонароджену Матінку Божу, щоб Вона огорнула кожного нашого українського бійця теплом і любов'ю, вберегла життя нашим захисникам і відвернула від них ворожі російські кулі, бомби, міни і ракети.

А також молимо Пречисту напоумити українських політиків не витрачатися на розтикані по дорогах передвиборні бігборди, бо крім обурення і нудоти ці їхні самореклами нічого не викликають.

Подумали б вони краще про теплі форми, намети, ковдри і спальники, скільки їх можна придбати на ці «бігмордні» гроші. Бо ж уночі вже нульова температура. А сидіти у літній «британці», в яку півроку тому одягнули бійців волонтери, у примерзлій землі під «Градами» – рука не підніметься голосувати за таку кандидатську «турботу» про захисників Вітчизни.

Тож просимо Господа, щоби через Пресвяту Діву Марію Він навчив нас усіх бути милосердними і уникати гріха.

Під Щастя ж волонтерська група «Вільні люди» привезла артилеристам, мінометникам і реактивникам 92-ї бригади речі, про які вони просили і про які додаємо звіт і зазначаємо нові їхні потреби.

Закінчення на 3-й стор.



НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Донецький університет перенесуть на Вінниччину

Міністр освіти та науки України знайшов приміщення для Донецького національного університету на Вінниччині. Про це йшла мова сьогодні під час зустрічі міністра Сергія Квіта, ректора ДонНУ Романа Гринюка та представників Координаційної групи «Врятуємо ДонНУ».

Як інформують студенти, которі були присутні на зустрічі, ДонНУ отримує приміщення для навчання у місті Вінниця.

Відтепер, всі хто пов'язує свою професію та навчальну кар'єру в українському ДонНУ мають зареєструватися у відповідній формі, що буде розміщена на сайті МОН.

Квіт наголосив, що залишається гострою проблема фінансування. За словами міністра, державне казначейство взяли ситуацію під особистий контроль. Зазначається, що зарплатню та стипендію з вересня будуть отримувати ті, хто працює та навчається в українському ДонНУ.

ГАНЕБНИЙ ВОЯЖ

Державна зрада

17 вересня 24 депутати Верховної Ради України з проросійської депутатської групи «За мир і стабільність» відвідали російську Держдуму з «миротворчим», за їх словами, візитом. Серед них були, зокрема, «регіонали» Володимир Олійник, Олена Бондаренко, Владислав Лук'янов, комуніст Олександр Голуб і навіть народна артистка України Таїсія Повалій.

Групу прийняв голова Державної Думи РФ Сергій Наришкін. Після зустрічі за зачиненими дверима українських депутатів запросили до залу засідань Держдуми РФ.

Голова Верховної Ради України Олександр Турчинов звинуватив депутатів, які їздили до Москви, у державній зраді. Він заявив, що внесе на розгляд Верховної Ради законопроект, який заборонить цим 24 депутатам брати участь у засіданнях українського парламенту.

«Щоб вони не могли працювати у Верховній Раді і не ганьбили її своєю присутністю», – заявив спікер. Він зазначив, що візит на засідання Держдуми був приватною ініціативою депутатів і не був узгоджений з керівництвом парламенту.

Олександр Турчинов нагадав, що Державну думу Російської Федерації відвідали представники парламентської групи «За мир і стабільність», «представники якої ніколи не голосували за закони, спрямовані на соціальну підтримку українських військових та на посилення обороноздатності».

«Вони просто з'їздили до своїх господарів, щоб проінформувати про свою роботу», – заявив він, і наголосив, що такий вчинок парламентаріїв вважає зрадою національних інтересів України.

За матеріалами ЗМІ

СВОБОДА НАРОДІВ – СВОБОДА ЛЮДИНИ

БЕЗПРАВНІ НА СВОЇХ ЕТНІЧНИХ ЗЕМЛЯХ

Режим Путіна не приховує лютої ненависті до людей і народів, для яких найвищою цінністю є свобода. Осуд світу? А в Кремлі плювали на позицію того світу, який Путін демонстративно зневажає саме за демократію і дотримання прав людини. Он його намісник у Криму, такий собі «прем'єр» С.Аксьонов, не церемонячись, пригрозив, що їх «влада буде жорсткою» до кожного, хто вчинятиме дії, «спрямовані на невизнання приєднання Криму до Росії», а коли буде ще й невизнання «керівництва країни», то… Одне слово, самопроголошений чиновник пообіцяв таких зухвалих «у той чи інший спосіб видворити із Криму» або віддати до криміналу.



Рефат ЧУБАРОВ і Мустафа ДЖЕМІЛЄВ

Не визнає Аксьонов і Меджлісу кримсько-татарського народу, бо, як він каже, «такої організації не існує», буцімто її «не так» зареєстрували і взагалі, вирішив «прем'єр», у Меджлісу «відносно невеликий авторитет». Далі так звані правоохоронці увірвалися до приміщення Меджлісу, забрали комп'ютерну техніку, протоколи, особисті речі лідера кримсько-татарського народу Мустафи Джемілєва і – релігійні книги. Останні – як крамолу. Книги кримсько-татарською мовою окупаційна влада спалює на вогнищах, а за молитовники, якщо їх декілька, можна потрапити за грати на п'ять років. Чому? Бо вірні моляться до Аллаха, аби допоміг їм здолати ворогів, що плюндрують їхню землю. 17 вересня судові пристави дали добу для того, щоб Меджліс і низка кримсько-татарських організацій звільнили приміщення по вулиці Шмідта в центрі Сімферополя. Так звана кримська самооборона складає списки представників місцевих меджлісів. «Такі списки,– каже Мустафа Джемілєв, – вже є по Бахчисарайському та Суданському меджлісах. Люди мають або зникнути, або їх ліквідують. Для Москви це традиційний спосіб розв'язання проблеми: убивство її «носіїв», то ж погроза «ліквідувати» з вуст представників колоніальної влади – аж ніяк не порожній звук.

Хоча Путін ігнорує світову спільноту, проте він не міг погодитися з участю Меджлісу кримськотатарського народу у Всесвітній конференції корінних народів, яка відбулася 22-23 вересня у Нью-Йорку. Тож у ній взяли часть лише Мустафа Джемілєв і Рефат Чубаров. У тих кримських татар, які перебували в Криму й планували звідти вирушити на конференцію, відібрали паспорти.

«Репресії окупантів проти кримських татар не знають кордонів», – написав Павло Клімкін у Twitter.

18 вересня біля села Амурське на трасі Сімферополь-Джанкой невідомі напали на директора Міжнародного фонду досліджень і підтримки корінних народів Криму Надіра Бекірова. Про це кореспонденту «Крим.Реалії» повідомив сам Бекіров. Таксі, на якому він прямував у Джанкой з кримської столиці для пересадки на поїзд «Сімферополь-Київ», блокував мікроавтобус. За його інформацією, з автобуса вибігли 4 людини в балаклавах. Вимогу представитися нападники проігнорували. При цьому вони відібрали в нього паспорт і зникли. Як пояснив Бекіров, він прямував до Києва для вильоту в Нью-Йорк на конференцію.

Переслідування представників кримськотатарського народу стали тенденцією в анексованому Криму. 16-17 вересня в Криму проводились обшуки і перевірки в місцях компактного проживання кримських татар. Зокрема, в середу влаштували перевірку в мечеті сімферопольського мікрорайону Фонтани, пройшов обшук в будинках кримських татар у селі Кольчугіно під Сімферополем, а також у кримсько-татарській школі в селищі Зуя.

СЛОВО – ПРАВОЗАХИСНИКАМ

ЯК ОКУПАНТИ ВОЮЮТЬ ПРОТИ МУСУЛЬМАН, УПЦ КП ТА ЄВРЕЙСЬКИХ ГРОМАД

В анексованому Росією Криму переслідування мусульман і православних Київського Патріархату набувають системного характеру. Про це свідчать результати аналізу ситуації з правами людини в Криму впродовж березнявересня 2014 року, оприлюднені в середині вересня представниками Кримської польовий місії з прав людини. В іншому регіоні України – Донбасі, де Росія продовжує вести гібридну війну проти України, практично припинили своє існування єврейські релігійні громади, повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на Portal-credo.ru та Український Тиждень.

«Переслідування за релігійною ознакою набувають системного характеру. Найбільша кількість порушень свободи совісті і віросповідання відбувається стосовно мусульман і православних Київського Патріархату», – йдеться в повідомленні місії.

Крім того, правозахисники відзначають, що в Севастополі, Красноперекопськ, Керчі та селі Перевальне закрили церкви Української Православної Церкви Київського Патріархату.

«На священників Української Православної Церкви Київського Патріархату чиниться тиск з боку ФСБ Росії та місцевої влади. Низка заходів кримського уряду (обшук в мечетях і інших культових спорудах та навчальних закладах мусульман, пошуки «забороненої», «екстремістської» ісламської літератури, створення Таврійського муфтіяту як альтернативного Духовного управління мусульман Криму та ін.) здатні привести до загострення ситуації і до прискорення процесу радикалізації в середовищі кримських татар», – йдеться в повідомленні.

Кримська польова місія з прав людини була створена 5 березня 2014 з метою об'єднати тих, хто незалежно від політичної позиції готовий діяти для захисту прав людини на окупованому Кримському півострові. Місія стежить за ситуацією в області прав людини, вживає дії з підтримки верховенства права та сприяє різноманітним ініціативам в галузі прав людини.

Кримська польова місія співпрацює з різними органами і інститутами Ради Європи та ОБСЄ, з Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини, а також з уповноваженими з прав людини як України, так і Росії, і регулярно бере участь у підготовці звітів про ситуацію з прав людини в Криму.

В іншому регіоні України – Донбасі, де Росія продовжує вести гібридну війну проти України, єврейські релігійні громади Донецька і Луганська практично припинили своє існування, оскільки багато євреїв покинули ці міста через військові дії, повідомляє Інтерфакс-Україна з посиланням на пресцентр Всесвітнього форуму російськомовного єврейства (ВФРЕ).

Наприклад, синагога Донецька закрита з середини серпня 2014 року, а рабин міста Пінхас Вишедскі з великою групою донецьких євреїв переїхав жити до Києва. В ВФРЕ уточнили, що за останні місяці тисячі євреїв були змушені покинути схід України.

«Близько 100 єврейських біженців з червня проживають в приміському пансіонаті, обладнаному на кошти єврейської громади Києва (Центральна синагога Бродського під керівництвом рабина Моше-Реувен Асмана). Крім того, сотні євреїв тимчасово також проживають у рідних і знайомих у Києві, Харкові та Дніпропетровську, переживаючи серйозні фінансові проблеми», – йдеться в повідомленні.

ВФРЕ відзначає, що серед єврейського населення України посилюється тенденція до репатріації в Ізраїль. За даними Єврейського агентства «Сохнут», репатріація за 2014 з Одеси до Ізраїлю збільшилася на 371 відсоток порівняно з 2013 роком, з Харкова – зросла на 341 відсоток, з Дніпропетровська – на 263 відсотки, з Сімферополя – на 178 відсотків.

Сторінку підготовлено за матеріалами ЗМІ



Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ЛІНІЇ ВОГНЮ

ВОЛОНТЕРИ ТЕЖ ВОЮЮТЬ


Богдан ТКАЧУК

Богдан Ткачук (волонтерська група «Вільні люди») у Пісках мав передати хлопцям замовлені речі і на місці подивитися, які в них потреби. Приїхали на околицю Донецька близько шостої вечора. Сіли поговорити і десь за півгодини почався обстріл, активізувалися сепаратисти. Санті потелефонували й сказали, що в Нетайлово наша колона з п'яти танків з Кривого Рога потрапила в засідку. Їх супроводжували 93-я бригада і бійці 5-ї роти «Дніпра». Це між Первомайським і Карлівкою. Від Пісків хвилин п'ять – сім їхати швидко на авто. Проти наших діяв один з трьох підрозділів спецназів ГРУ РФ. Два інших ще раніше знищили наші бійці. Цю засідку організував вірогідно їхній третій підрозділ. Розстріляли з гранатометів танк, башта відлетіла метрів на 50. Були постраждалі. Одному хлопцеві відірвало ногу по коліно. Троє «200-х» і невідомо скільки 300-х.

Санта на джипі терміново поїхав забирати поранених. Десь з годину його не було. А ми залишились. І періодично відстрілювались. Стріляли чергами з автоматів і з підствольних та наплічних гранатометів. У перервах набивали магазини набоями. Це метрів за двісті від таблички Донецьк. Санта десь за годину повернувся і наказав нам терміново сідати на «Опель» і втікати, поки затишшя. Але тільки заводити авто – починався обстріл. Машина між будинками стояла. Треба було виїхати на трасу і їхати в бік Красноармійська. Сепаратисти стріляли з боку Донецька вздовж вулиці. А ми відповідно – навпроти. Дворами не виїдеш. Там розтяжки і міни. З тилу ворогу було не пройти. Наступний квартал теж нашими контролюється: 93-ю бригадою та «Дніпром». Вже як зовсім стемніло, розвернулися і по газах… полетіли по трасі в бік мосту. Там на блокпосту нам сказали – далі не можна. Йде бій. В них вже двоє «200-х» привезли з підрозділу Санти. Але й залишатися не хотілося. Ми послухали – стрілянини не було і поїхали в сторону тієї засідки. До Нетайлово не доїхали – стояла наша БМП пошкоджена, хлопці по периметру підготувалися відбивати атаку і башту БМП розвернули в бік ворога. За машиною лежали ще двоє наших убитих. А метрів за двадцять догорав наш танк. Він займав правий бік дороги. І перед танком ще один наш «200-й». Танкіст. Доля двох інших членів екіпажу невідома. Зліва від танка валялася велика кількість залізяччя, щось диміло, щось горіло. Також бачили залишки людських тіл.

Нам кричали – повертайтеся назад. Треба було повідомити, що потрібен водій БМП. Довелося знов їхати на передову. Гнали без світла, без аварійки. Добралися, поставили авто в іншому дворі. Санта дав ділянку оборони. Це на задньому дворі, де на вогні зранку цілий день ніяк борщ не довариться. По двоє підходили, їли – і знов на позиції. Останнім Санта прийшов. Посиділи, пом'янули хлопців. Йому потелефонували, сказали, що третій хлопець, котрого він до польового шпиталю довіз, не вижив. Його позивний був «Ювелір». Це от знову ж таки головна проблема – реанімобіль. Бо довезли до красноармійського шпиталю – там нема таких спеціалістів, щоб операцію зробити, це не їхній профіль. Треба везти у Дніпропетровськ чи Харків. А це 400 км. Санавіації теж нема. Це взагалі то ненормальна ситуація. Ні реанімобілів, ні звичайних «Швидких».

І ще одне. Не вистачає на передовій офіцерів. На місці керують сержанти і старшини, рядові – хлопці, які не збираються звідси нікуди відступати.

Тобто ситуація така: критично не вистачає спецназівців, спеціалістів розвідки. Із зброї в Санти – один кулемет (вони його віджали в сепарів і переробили). І ще один крупнокаліберний. Під нього хлопці зробили станину на базі в Красноармійську. СВД Санта виміняв на віджату в сепарів машину. От на такому рівні в нас озброєння армії у тих підрозділів, які займаються справами. Ще один СВД здобутий Сантою в бою – він застрелив російського снайпера. Але начальство забрало його перед кимось похизуватися і не повернуло. Бо цей СВД був крутий, з найновішою суперοптикою, російський. Одне слово, зброю треба випрошувати або обмінювати на щось або здобувати в бою. Хоч склади Міноборони зброєю забиті.

Санту начальство двічі знімало з посади. Мабуть, сильно «ображає» сепарів і кацапів, а це комусь у командуванні не подобається. Вказівки з їхнього боку – «крок вперед – два назад». Та ті, хто воює, – відступати не збираються. Ні донецький аеропорт, ні Піски не здадуть.

У неділю цілий день бомбили аеропорт. Артилерія наша не працювала. Тільки годині о десятій вечора наші «Гради» відкрили вогонь по ворожих позиціях. Шмальнули пару разів. Після цього сепари хіба трохи постріловували. Тож ніч провели на передовій і близько о пів на шосту погнали на Харків. БМП зранку з місця бою вже поїхала, загиблих прибрали. Але ситуація залишалась напруженою, хлопці зайняли оборонні позиції.

Висновок такий. Якби під Донецьком нашим дали відповідну зброю, була розвідка, оснащення, яке в нас насправді є, тільки його не видають, то – росіяни вільно по Донецьку не гуляли б і танки наші не підбивали.

І найважливіше – потрібні на передову реанімобілі. Є лікарі, згодні працювати на передовій. Реально багатьом хлопцям життя врятували б.

P.S. До речі, половину грошей на реанімобіль харківська волонтерська група «Вільні люди» вже назбирала. Дві тисячі доларів п.Олена Булгак з Рочестера пожертвувала і двадцять тисяч гривень на картку після публікації потреб у «Цензор.Нет» вже прийшло. Ще готівкою тисяч двадцять назбирали. А мінімальна вартість реанімабіля від 5000 доларів.

Тож хто хоче допомогти, – переказуйте на картки Приватбанку:

№ 5168742343098723 – Бондаренко Валентин (м.т. 0675731116)

№ 5168742344880590 – Бондар-Різниченко Ольга (м.т. 0500208829; 0962830429)

2620002971623 Tkachuk Bohdan, Intermediary, KBC BANK NV, Brussels, Belgium,Банк посредник SWIFT; KREDBEBB, beneficiary bank JSC KREDOBANK, Lviv,Ukraine, SWIFT WUCBUA2X.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗУПИНКИ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Зупинки у незайнятих сепарами районах Донецької та Луганської областей – жовто-блакитного кольору. Тільки на Донеччині вони зазвичай без актуальних графіті, а в Луганській області – майже всі у написах. Особливо у Старобільському районі. Якщо не загальновідомий перл, то патріотичний вислів. Десь у цьому краї сорок років тому народився Сергій Жадан. Пам'ятаєте, з його ранньої поезії – «Варшави» про «кінцеву зупинку» як спробу подолати власну ущербність?...

Це певно посіяна в нас ущербність —
потреба шляху, до якої звикли.
Тому безпроблемно сприймаються
щебінь,
розбиті дороги й старі мотоцикли.
Попереду нас не чекають, дитинко,
зневага батьків чи народна пошана.
Хоч завжди існує кінцева зупинка,
повір, що навряд чи то буде Варшава.
Бо, розумієш, зіпсовані крани
не відповідають за воду пролиту.

«Потреба шляху, до якої звикли» – жовтневі вибори у ВР з «пролитою водою» – відомими новими обличчями і бувалими політиками («зіпсованими кранами»).

Розмитість моральних принципів і цінностей у нашому політикумі ніколи ні до чого доброго не призводила. Хіба до нового пожирання вічно голодним Кремлем територій України.

Хто ж посіє в наших політиках потребу бути чесними і відкритими із українським народом? Хто??? Крім них самих – у собі самих!!!

Бо ж не можна вічно перебувати у тимчасовому і неприкаяному стані, не можна звикати до війни і смертей…

Діти, Маріє, ростуть, ніби трава:
чорні робочі долоні,
стрижена голова,
зранку стоять на зупинках,
неприкаяні, як пірати –
тимчасова адреса, країна напівжива.

……………………………………

Зупинилась і питаю сама себе: «А що ти, Ольго Іванівно, зробила, щоб твоя країна нарешті почала одужувати?!»







Звіт про поїздку
до військовиків 92-ї бригади під Щастя Луганської області 19.09.2014 р.

1. Намети – 10 штук по 800 гривень – 8000 гривень.
2. Спальники – 17 штук по 110 гривень – 1870 гривень.
3. Термобілизна – 20 комплетів по 110 гривень – 2200 гривень.
4. Спальники по 180 гривень – 3240 гривень, плюс накидки камуфляжні – МНК.
5. Теплі футболки та спортивні штани – 60 штук по 70 гривень – 4200 гривень.
6. Шкарпетки теплі – 100 штук по 6.50 гривень – 650 гривень.
7. Шкарпетки прості 100 штук по 2.50 гривень – 250 гривень.
8. Кава розчинна «Якобс» – 2500 гривень – пожертва п.Федора.
9. Цигарки – 3 блоки – 300 гривень МНК.
10. Ковдри – 15 штук, верстати для гоління та предмети гігієни – пожертва п.Лариси із Свято-Дмитрівської церкви.
11. Печиво – дві упаковки.
12. Три планшети, одна метеостанція – 6400 гривень від читачів «Цензор.Нет».
13. 9 комплектів мап Донецької та Луганської області – МНК.
14. Берці – 10 пар по 500 гривень – 5000 гривень.
15. Форма «Бундес» – 20 коплектів по 280 гривень – 5600 гривень.

Всього – 40 200 гривень.

Гроші надали – Саша з Барабашова 2000 гривень; Зоя – 500 гривень, Ірина з родиною – 6500 гривень, харківські лікарі – 3600 гривень, Оля Приходько – 6000 гривень, Олена – 1000 гривень, Свято-Дмитрівська парафія – 6200 гривень, Вадим Приходченко – 10200 гривень.

Коли обговорювали потреби, хлопці сказали, що до них їздять також волонтери із Сум. Дали їхні телефони, щоб ми не дублювали один одного. З'ясувалось, сумчани також до «Вільних людей» належать.

Потреби артилеристів 92-ї:
1. Два зарядних пристрої для 12В і один для 24В автомобільних батарей.
2. Дві болгарки.
3. Лампочки автомобільні А12 – 5 свічок, 25, 50 свічок – по 100-200 штук.
4. Свічки запалювальні для ГАЗ-56, ГАЗ-53 – 10 комплектів.
5. Прибори нічного бачення на 100 м.
6. Радіостанції «Буфон» – 10 штук.
7. Масло для дизельних електростанцій 20W40 8 л.
8. Ключі двосторонні рожкові від 6 до 24 штук – 8 комплектів.
9. Берці розм. 41, 42, 43, 40.
10. Наколінники.
11. Запальнички.
12. Теплі плетені шапочки.
13. Светри.
14. Рукавички.
15. Вологі серветки.
16. Ліки і чаї від простуди.
17. Наклейки ПТН-ПХН.

Хто може допомогти –

№ 5168742343098723 – Бондаренко Валентин (м.т. (067)573-11-16).

№ 5168742344880590 – Бондар-Різниченко Ольга (м.т. (050)020-88-29; (096)283-04-29).

2620002971623 Tkachuk Bohdan, Intermediary, KBC BANK NV, Brussels, Belgium,Банк посредник SWIFT; KREDBEBB, beneficiary bank JSC KREDOBANK, Lviv,Ukraine, SWIFT WUCBUA2X

Під Другу Пречисту за народними прикметами зазвичай холоднішає, дні стають похмурими, йдуть дощі…

Закінчення. Початок на 1-й стор.

 ПОГЛЯД

У ЗОНІ СУЦІЛЬНОГО ХАОСУ І ТЕРОРУ

Марія ОЛІЙНИК

Хтось із кимось у Мінську уклав перемир'я. Від України був повноважний представник Леонід Кучма, а від Росії – керівники «ДНР» та «ЛНР», але виступали вони як сторона внутрішнього воєнного конфлікту. Отже, Росії удалось добитись свого і перевести російсько-українську війну у внутрішній конфлікт України. Тобто в громадянську війну. А також відібрати деяку територію під контроль Кремля.

Тим часом кожного дня стріляють, гинуть люди, вибухають будинки та заводи, по вулицях Донецька гасають «Гради», бойовики продовжують захоплювати школи, вищі навчальні заклади, знімати і призначати ректорів.

«Зупинка підрозділів і військових формувань сторін на лінії зіткнення станом на 19 вересня», – говорить другий пункт меморандуму. «Заборона на застосування всіх видів зброї і ведення наступальних дій», – третій пункт.

Але нічого з цього не виконується. І не може виконуватись у принципі. Бо влада на окупованій частині Донбасу належить польовим командирам терористів. Вони – як князі чи феодали. Примарні політичні перспективи є лише у тих, хто може прогодувати і забезпечити свою банду. Лютує так звана НКВД-«держбезпека». Бандити пересуваються збройними групами на танках, БТРах, «Градах». Під приводом встановлення особи та перевірок до катівні можуть запроторити будь-кого, а також пограбувати чи просто розстріляти. Ця територія – зона суцільного хаосу і повного беззаконня, це середньовіччя.

Декларували народну республіку без олігархів, а вийшло ганьбище. Територія Новоросії чи то «ДНР» чи «ЛНР» є просто пеклом, зоною, де «керують» здичавілі від ненависті соціальні покидьки. І хоча Кремль до кожного «полководця» чи «міністра» приставив своїх «спеціально навчених радників», які б мали забезпечити чітку вертикаль влади на окупованій частині Донбасу, нічого не виходить. Створюються нові «державні утворення». Так, нещодавно ми почули про створення окремої від «ЛНР» Стахановської козачої республіки. Про відділення від «ЛНР» подумують і Алчевськ, і Ровеньки. Всі внутрішні інтриги завершуються перестрілками, арештами чи ліквідацією сторони, яка програла.

А тепер виникає риторичне питання. Чи можуть виконуватись Мінські «мирні» домовленості керівниками цих квазідержавних утворень? Чи можна буде втілити в життя запропонований Президентом України Порошенком і проголосований 16 вересня регіоналами і комуністами закон «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей»? Природньо, ні. Тому й продовжується цілодобова стрілянина з усіх видів зброї, в тому числі, і з важкої. Триває обстріл Донецького аеропорту, оточеного ДНРівцями з усіх боків, а також Маріуполя, куди переїхали з Донецька органи влади області. Єдиний пункт, який більш-менш виконується, – обмін так званими військовополоненими. Пишу так званими, бо полонені бувають на війні, а у нас «мирний» час, у нас просто АТО. А в АТО є заручники з однієї сторони і терористи з другої. Але у нас і АТО дивне – з полоненими, а не заручниками. Є і дуже фатальні обміни. Як пише Юрій Бутусов, за даними джерел «Цензор.нет», Україна видала в обмін на групу наших військовополонених Ольгу Кулигіну, одного з найцінніших російських агентів, захоплених у ході бойових дій. Кулигіну захопили в травні, після жорстокого бою, в якому наші прикордонники знищили частину її охорони, а саму взяли в полон. Кулигіна відіграє велику роль в організації операцій російських спецслужб з підтримки терористичних угрупувань в Сирії, Грузії та Україні. Вона є одним з керівників агентури, яку спецслужби РФ впроваджують для керівництва російськими націоналістичними угрупуваннями, які використовуються як вербувальні пункти для формування диверсійних груп, і для контролю за радикальним революційним рухом в самій Росії. Кулигіна могла б стати дуже цінним свідком на суді над російськими організаторами вторгнення в Україну. Вона – друг полковника ФСБ Ігоря Гіркіна і генерал-майора ФСБ Олександра Бородая. Багато років брала участь в операціях спецслужб РФ в Придністров'ї, Грузії, допомагала придушити антиєльцинське повстання в Москві 1993 року, втілившись у керівництво загонів Баркашова. Виконувала завдання з підтримки терористичного режиму Асада в Сирії і була одним з планувальників і організаторів вторгнення в Україну, особисто зі зброєю в руках входила до складу диверсійної групи Гіркіна, що захопила Слов'янськ. Не всі співробітники українських спецслужб підтримали рішення про видачу Кулигіної.

У цьому зв'язку в людей виникають питання, що це за перемир'я таке і навіщо воно потрібне Україні, що воно означає для воюючих сторін.

А в цей час на території, де діє особливий порядок місцевого самоврядування, колишній віце-президент Придністровської Молдавської Республіки, а тепер «замголови» «Совміни» «ДНР» Олександр Караман та «міністр» освіти і науки ДНР Ігор Костенок вирішили зайнятись ВНЗ на «своїй» території. Почали 10 вересня з Донецького національного університету. Четвертого вересня ректор ДонНУ повідомив трудовий колектив та студентів, що через військовий конфлікт університет не зміг відкрити двері Alma mater першого вересня, прийняти в свої ряди першокурсників і нових аспірантів. Славний 75-літній колектив Донецького національного університету став заручником глибокої політичної кризи, соціально-економічного та військового конфлікту. І тому вступна кампанія продовжиться до 22 вересня, а навчальний аудиторний процес розпочнеться 29 вересня. До цього часу навчання проводитиметься дистанційно. Повідомив також, що адміністрацією ВНЗ надіслані в Державне казначейство всі необхідні фінансові документи, які є підставою гарантування виплати заборгованості по заробітній платі та стипендіях членам колективу Донецького національного університету за літні місяці та поточний вересень.

Але цей план було зірвано кількома десятками озброєних людей у камуфляжах, які увірвались до приміщення університету та виставили бійців з автоматами Калашникова при вході.

Ось Звернення з приводу незаконного захоплення приміщень ДонНУ законного ректора Романа Федоровича Гринюка:

«10 вересня 2014 р. був незаконно захоплений Донецький національний університет (адреса: вул. Університетська, 24, м. Донецьк), в результаті чого збройними представниками самопроголошеної «ДНР» опечатані приймальні ректора, проректорів, бухгалтерія та інші структурні підрозділи, що забезпечують функціонування і життєдіяльність ДонНУ. Захоплення супроводжувалось «наказом» Міністра освіти «ДНР» про відсторонення від посади ректора ДонНУ проф. Р.Ф.Гринюка і призначення проф. Ю.Г.Лисенка.

Ю.Г. Лисенко офіційно заявив, що інформація про його ректорство не має під собою жодних правових підстав і домовленостей. Тому він залишається працювати професором ДонНУ, директором НДІ «Економічна кібернетика».

З 11 вересня 2014 Донецький національний університет повертається до режиму роботи, про який було заявлено 4 вересня 2014».

Але терористи не зупинились, і вже 17 вересня 2014 року вдруге бандити «ДНР» захопили Донецький національний університет. На корпуси університету вивісили ганчірки – прапори неіснуючої організації «Донецкая Республіка» та «Новоросії» і «призначили» ректором Сергія Баришнікова – зоологічного українофоба, корупціонера і російського агента, дугінця, великого втілювача «Русского мира», якого два роки тому звільнили з ДонНУ за хабарництво.

Бойовики «ДНР» розігнали кафедру історії України і заявили, що сам університет стає філією МГУ. Разом з озброєними людьми на історичний факультет ДонНУ прибули призначений терористами «ректор» університету Сергій Баришніков, так званий міністр освіти «ДНР» Ігор Костенок, а також один з викладачів кафедри політології ДонНУ Кирило Черкашин, який також був озброєний автоматом. Усім викладачам оголосили про необхідність скласти присягу «ДНР». І оскільки всі співробітники кафедри відмовилися присягнути «ДНР», їх розігнали, а приміщення кафедри опечатали.

А далі – жодної реакції ні від Президента України, ні від Кабінету Міністрів. Трьохтисячний трудовий колектив і майже 20-тисячний студентський залишилися без жодної інформації, без виплачених заробітних плат, з неясним майбутнім. Почались звільнення викладачів, які ніколи і ні за що не стануть співпрацювати з урками, виродками, маргіналами, та переведення студентів, які не хочуть отримати дипломи «ДНР» з ксерокса, до інших закладів.

Тому студенти, випускники, аспіранти, громадські діячі та журналісти вирішили самі рятувати університет і 24 вересня 2014 року, об 11 годині, під Кабміном провести пікет під гаслом: «Врятуємо ДонНУ». В пікеті мали взяти участь студенти та викладачі ДонНУ, студентська та викладацька спільнота солідарних із вишів столиці. Мета акції – вимога до Кабміну та пана Арсенія Яценюка особисто підтримати не на словах, а на ділі Донецький національний університет, який єдиний з вузів міста Донецьк чітко заявив свою патріотичну позицію.



Гасла «Майбутнє ДонНУ – це майбутнє України», «Збережіть український ДонНУ», «ДонНУ – це Україна» та саму акцію підтримало багато небайдужих людей, інформація поширилася миттєво. Тоді міністр освіти і науки України Сергій Квіт зателефонував організаторам і підтвердив, що питання збереження Донецького національного університету буде вирішене найближчим часом. Пан міністр повідомив, що зараз на рівні Кабміну здійснюються конкретні кроки щодо розв'язання всіх – технічних, фінансових, юридичних – проблем майбутнього існування ДонНУ. І акцію не відмінили, а перенесли. Дуже хотілося б вірити міністру, який був активним учасником Революції Гідності, а сьогодні представляє команду Президента України і є 11-м номером у виборчому списку блоку Петра Порошенка!

Кожна година, кожна хвилина зволікання посилює загрози фізичного знищення патріотів – викладачів та студентів ДонНУ. Час покаже чи Кабінет Міністрів, хоч і з великим запізненням, здатний вирішити проблему по суті, чи тільки обіцянкою призупинити протестні акції – заради свого іміджу під час виборчої кампанії.

Того ж таки 17 вересня заступник голови «Совміна» «ДНР» Олександр Караман і «міністр» освіти і науки «ДНР» Ігор Костенок «провели зустріч» з керівництвом та трудовими колективами ще двох провідних ВНЗ: ДонНУЕТ ім. М. Туган-Барановського та ДонНМУ ім. М.Горького. Мета візитів – ознайомлення керівництва установ з наказом «Про перепідпорядкування освітніх установ» та переведення ректорів обох ВНЗ Олександра Шубіна та Юрія Думанського в статус виконуючих обов'язки. А далі вони мають вибрати: або присягають терористам «ДНР», або будуть «звільнені». Донецький юридичний інститут переїхав до Дніпропетровська. Зараз система освіти фактично розділена на дві частини: одна підпорядкувалась «ДНР», інша – українській владі.

Така ж ситуація зараз із системою охорони здоров'я. На Донеччині частина підпорядкована Департаменту охорони здоров'я Донецької ОДА, інша – присягнула і підпорядкувалася «ДНР».

Така ж і в школах м. Донецька. З 1 жовтня відкриються тільки ті школи, працівники яких присягнули «ДНР». Ці процеси в уряді ніхто не контролює.

Ще один сюрприз від української влади: пенсії та зарплати бюджетникам у тих місцях, які входять в спецзону, не контрольовану українськими військами, з 1 вересня за місцем проживання виплачуватись не будуть!!! Треба виїхати з «ДНР» через блок-пости на територію України і там ПЕРСОНАЛЬНО пройти перереєстрацію у відповідному управлінні пенсійного фонду, чи в фонді соціального страхування, чи в управлінні праці й соцзахисту. За довіреністю не можна. А як же лежачим хворим бути? Як тим, що не можуть виїхати? Роз'яснень немає. Будемо їх чекати від Президента України. А краще б – відновили українську владу на територіях, окупованих зайдами та криміналом.

«Український уряд не направлятиме кошти на ті території, які зараз контролюються бойовиками. Ні копійки для терористів і сепаратистів «ДНР» і «ЛНР» уряд не виділить», – сказав міністр юстиції Павло Петренко.

За його словами, гроші з бюджету не виділятимуть, поки на цих територіях не почнуть діяти легітимні органи влади України.

«Українські громадяни з інших регіонів за свій рахунок не фінансуватимуть бойовиків і терористів. Коли ці території будуть звільнені, коли там будуть наші легальні органи влади, тоді Україна проводитиме всі внутрішні фінансування», – додав міністр.

Воно дійсно правильно. Давно пора. Бо нібито територія «ДНР» та «ЛНР», але Донецька міська рада радо фінансує всі потреби бойовиків з державного та місцевих бюджетів, у тому числі трансляцію російського ТБ.

Ось так і живемо в напівОЖЖі. Коли закінчиться війна на Донбасі, не знаємо, бо не було офіційного її початку і тому не може бути формального кінця. Після шести місяців боїв Україна втратила, за різними оцінками, більше трьох тисяч осіб і територію на сході України через бездарне керівництво військових. Тепер тут «перемир'я» і «вибори» 7 грудня в органи місцевого самоврядування. Щоправда, бойовики заявили, що проведуть вибори у «Верховний Совет» «ДНР» 2 листопада, а не 7 грудня. А що – досвід вже є. Провели ж незаконний референдум 11 травня. Починалось це беззаконня як «русская весна». Скоро вже «русская зіма», а кінця краю не видно. А покласти край і навести порядок зможемо тільки тоді, коли нарешті Президент України виправить свої помилки в оцінці стратегічного становища України та визначенні пріоритетних завдань. А це відсутність в першу чергу Ставки Верховного Головнокомандувача, управлінської структури та воєнної доктрини. Про це можна прочитати в прекрасній аналітичній статті Юрія Бутусова «Нагороджується іменною відповідальністю» в газеті «Дзеркало тижня. Україна», №33 за 19 вересня 2014. Виграти війну за допомогою кумівства та бюрократії неможливо. Психологічно треба налаштувати всю Україну на захист територіальної цілісності, зробити цю війну народною. Народну війну Україна обов'язково виграє.

Донецьк



БІЛЬ

ДОНБАС ЯК ЗРАДА

Народилась 1968 року у Донецьку. Закінчила Донецький національний університет. 1996 року захистила кандидатську дисертацію на тему дослідження «Культурні процеси в Донбасі в 1960–1990 роки ХХ століття». 2003 року – докторську дисертацію: «Жінки в історії української культури другої половини ХХ століття». Відповідальний секретар наукового часопису «Нові сторінки історії Донбасу», заступник головного редактора часопису «Нові сторінки історії Донбасу». Автор 10 художніх книг, виданих в Україні та Росії. Пише російською мовою.



Олена Вікторівна СТЯЖКІНА, українська письменниця, журналіст, історик, професор кафедри історії слов'ян Донецького національного університету

Психологи кажуть, що удар у живіт – це розплата тіла за зраду. Розпростираєш свої обійми, а замість чиїхось назустріч – несподіваний і підступний хук зліва, справа… Звідусіль.

Удар у живіт. Болючий, із «відтяжкою», із провертанням кулака десь під ребрами, потім – над пупом… Розплющую очі. Прокидаюся. Болить серце. Не хочу нічого бачити. Нехай ліпше буде ніч: мовчання, тиша і сни… Мені не потрібно нового дня. Я неспроможна його прожити.

Сімсот тисяч ударів у живіт. Півтора мільйона. П'ять мільйонів… Хто їх рахує? Хто вони взагалі такі, оті люди, що не мають більше сили існувати? Хіба треба їх жаліти? Зважати на них… Ні. Вони з Донбасу. І саме тим завинили.

Відгородимо, замінуємо, проклянемо й забудемо. А «притомних» та «патріотичних» вивеземо. На щастя, їх небагато. А потім – уперед, уперед. До реформ. До світлого завтра. Небесна сотня – наша плата за гідність. Крим – за євроінтеграцію. Донбас – за приборкання російських апетитів.

Жаль, але не жаль. Заради майбутнього, яке ніяк не настає, не шкода нічого.

Тим більше вони самі винні…

Frequently asked questions

Не хочу починати новий день, бо не маю вже шкіри, легенів, ніг. Не можу дихати, ходити, слухати. І розмовляти, здається, теж.

Однак мушу. Зобов'язана говорити, бо мої друзі і я є стороною конфлікту. Але доки ми не купимо у військторзі АК й танки, не станемо вбивцями, нас не помітять і не посадовлять за стіл переговорів. Отже, маємо заплямувати руки кров'ю? Чи є ще шанс у слів?

Спробуймо ще раз у форматі frequently asked questions:

«Розумісмо, що серед вас є якісь там патріоти, але чого ви самі не відбили ту злощасну ОДА?»

А ви узялися б це робити? Скажімо, якби Кабмін, де засідав товариш Азаров, захопили люди, що кричали б: «Геть олігархів та крадіїв!»? Ви пішли б рятувати Миколу Яновича? Чи МВС, у якому забарикадувався б Захарченко? ГПУ з начинкою із Пшонки? Хто з нормальних людей побіг би на допомогу тим, кого справедливо було названо крадіями?

Чи згодні ми, що жити так, як жили люди копанок, не можна (хоча тепер їхнє існування ще довго залишатиметься таким самим)? Що їхнє право на соціальний протест було беззаперечним? Інша річ, що цей процес був підступно каналізований проти України…

Але хто у тверезому розумі й при пам'яті поспішив би на поміч Азарову, Захарченку чи Пшонці? Є такі?

«Чому ви не взяли в руки зброю, не захистили міста, як кияни на Майдані? Ми ж змогли!»

Особливо пишно проростає Лож там, де є не вся правда. Кияни, кажете? Тільки вони й більше ніхто? Троє загиблих на Майдані були з Донбасу. Знаємо про це? Пам'ятаємо? А інших, хто їхав до столиці? З різних міст і сіл держави… Забули?

Україна захистила Київ. Україна. Не кияни. Тож не треба...

Про Одесу й Запоріжжя – так само. Бо весь березень міліція Донбасу продавала чи наділяла задарма зброю «мірним протестующім». Прокуратура в регіоні, помітна частина СБУ – всі ці люди чекали на російські зарплати й погони. Чималий такий загін із 17 тис. осіб. Винятки були. Їх убивали й катували першими. А решту ніхто не звільнив із посад донині. Вони залишаються передовим батальйоном вторгнення РФ. Тому «велкам ту» Новоазовськ, Тельманове, Старобешеве. Далі – скрізь.

Скрізь, де до сьогодні збереглися ті самі міліціонери та прокурори, завтра з'явиться будь-яка «НР». Хоч Харківська, а хоч Запорізька. Чекайте. Топаза звільнили за клопотанням прокуратури. Вони вже йдуть до вас. Бо «реформи», за які беруться політики, будуть такі самі успішні, як люстрація, котрою вони переймалися півроку тому…

«Ну гаразд. Але ж більшість із вас проголосувала на референдумі 11 травня?»

Убивчий аргумент. Ага. А звідки знаєте, що більшість? Вам повідомила таке «ЦВК ДНР», підрахувавши бюлетені за дві години, «нє отходя от каси»?

Ні? Вам показали на телебаченні? Вітаю вас, «люди телевежі». І що ж ви там розгледіли? Божевільні черги? Ніде правди діти: було таке. Але якщо замість тисячі дільниць відкрити сотню, то вони вишикуються. Штучні, красиві. Принаймні зранку. Черги для пенсіонерів, полум'яних активістів і тих, хто з похмілля.

О 12-й черг уже не було. О 15-й дільниці переважно стояли пусті. Увечері, о 18-й, їх просто зачинили.

Знаєте, ми телефонували журналістам, пропонуючи їм проїхатися містами ще і ще. У відповідь: «А навіщо? Ми сюжети вже відзняли…»

Вони не сюжети відзняли, а затаврували наші міста й села. Донбас апріорі винний і дурний. Не вартий ані часу, ані сил, ані стратегії боротьби.

Усі побачили: регіон проголосував за казна-що.

Намагаючись вийти із зони темряви, ми провели опитування. За що, власне, ставили галочки на бюлетенях ті, що прийшли зранку? Цікавенні були відповіді. Більш ніж половина віддали голоси за те, щоб «Київ нас почув і дізнався, що ми – проти». Проти чого, незрозуміло. Такий собі крик дитини про допомогу… Приблизно третина вважала, ніби наступного понеділка прокинеться в РФ. Решта – свідомо чи ні – підтримала незалежність «ДНР».

Отакої… Чи прилаштували ми оті матеріали до центральних каналів або ж газет? Ні. Чому? Бо нікого вони не цікавили. Таврування Донбасу тривало.

Нині думаю, що власне це й було стратегією. Коли судити за результатами.

«А де ви усі зараз? Змирилися? Співпрацюєте з агресором? Присягнули «ДНР»/«ЛНР»?»

О! Це моє улюблене запитання. Де ми? Лежимо мертві й невпізнані під Іловайськом. Студенти, лікарі, бізнесмени… Ті, що пішли визволяти Донбас. Весь. Включно з Донецьком та Луганськом. Не дійшли. Загинули в підлому котлі. І ніхто не може поховати полеглих із почестями. Ба навіть назвати прізвища. Адже тут їхні батьки. Родини, діти, друзі… Вони оплакують своїх героїв фактично без сліз. Потай.

Хочете собі такого досвіду?

Є ще й інші відповіді на запитання, де ми зараз, чому мовчимо… Бо хтось – у підвалах місцевого НКВД, хтось – серед волонтерів, годує безпомічних, хтось свідомо партизанить, хтось намагається вести переговори з «міністрами», щоб дістатися до зруйнованих об'єктів (труб чи теплотрас), хтось відбиває атаки на університет, хтось лікує поранених заручників…

А назвімо їхні прізвища. Це буде яскраво, позитивно, красиво і слугуватиме патріотичному піднесенню. Ось тільки потім усіх цих людей закатують. І не виміняє їх ніхто. Адже вони не військові. «У списках не значаться». І не значитимуться.

Іще ми зараз є серед біженців. Тут – різні особистості з різною мірою втрат. Кремезний чоловік, якого викупили з НКВД-гестапо, вже другий місяць мовчить. Якщо хтось плескає в долоні, він падає на підлогу й затуляє голову руками. Його забрали, бо знайшли у квартирі український прапор... У мене сотні таких історій. Насправді їх більше. Втрачений дім – найнищий щабель горя…

Серед «повернеців» нас також багато. Старі хворіють. Недугами приманюють дітей. Ті їдуть зі своїми синами й доньками. Так, заручники. Так, «живий щит». Але гроші й милосердя чужих швидко закінчуються. А для держави нас немає. Дякувати Богові, є волонтери.

Чимало людей, які повертаються, розуміють, що вони просто сильніші за тих, хто цього не робить. Адже знають, що в таборах біженців займають місце інших – тих, кому вони потрібніше. Для декотрих «репатріантів» не є порожнім звуком клятва Гіппократа. Інші їдуть рятувати школу чи університет. У малого бізнесу – свій гачок: обладнання, кредити, податки… Це зрозуміло? Чи «лугандонцям» відмовлено в наявності «всєго чєловєчєского»?

Тоталітарні практики

Кров і плоть нашого суспільства – це не тільки гідність та демократія. Погане минуле теж тримає нас міцно.

Перш ніж створювати гетто, Гітлер системно пояснював спільнотам, що в їхніх бідах винні євреї. І якщо виселити тих за інженерні споруди, то буде всім щастя. Є сенс нагадувати, як жителі України в роки Другої світової здавали своїх сусідів? Як за руку приводили єврейських дітей, жінок? Як грабували потім їхнє майно та бились за квартири? Як писали листи до нацистських комендатур?

Ми волімо пам'ятати про те, як рятували. Хочемо проростати деревами в саду «Яд-Вашем». Про пекло для інших, котре створювали, пам'ятати не кортить. Країна невивчених уроків? Країна, заражена радянською системою, котра перед тим, як узятися за цілі народи чи соціальні верстви, теж цілеспрямовано доводила, що вони зрадники й несповна люди, а кров їхня піде на добриво для реформ… Чи для революції. Яка різниця?

І от воно – знову. Гетто. Добриво. Вони самі винні, бо такими вродились. Їхній президент – Ірод, отож мають відповісти. Геть з України!

Я ловлю те «геть!» своїми відкритими обіймами. Відчуваю потужний удар. Затуляю лице руками. Хочу щезнути. Не бути. Не чути. Не прокидатись.

Нехай буде ніч. Довга-довга. І більше нічого. Бо ми не маємо права існувати, а отже, не існуємо.

Ми зраджена й ніким не визнана сторона конфлікту.

…Роздумуючи над купівлею танків, міркуємо, куди слід ними дістатися. До Києва, Страсбурга, Брюсселя, Москви?

Скільком ми повинні вкоротити віку, щоб дістати дозвіл на голос та думку?

Хто має стати нашими жертвами? Деенерівці? Еленерівці? Мешканці Банкової? Грушевського? Журналісти центральних каналів? Звичайні «мирні»? Може, варто вбити самих себе? Але ж хто почує мертвих?

Немає відповіді. Тільки – щоранку – удар у живіт.

Моя подруга каже: «Ті, хто думає, що з ними вчинять інакше, глибоко помиляються. Просто ми були перші, кого зраджено. Завтра зрадять інших. Може, віддадуть їхнє місто в пекло, може, призначать прокурором гвалтівника, а головою ОДА – маніяка, може, зіллють у ще якийсь новомодний гібридний спосіб… На цьому шляху ще ніхто не зупинявся...»



ПРОВОКАЦІЯ

У «гумконвої» з РФ бойовикам привезли боєприпаси і обладнання для розвідки

У третьому так званому «гуманітарному конвої» з Росії бойовикам доставили станції радіоелектронної боротьби й радіотехнічної розвідки, а також боєприпаси. Про це пише організатор «Інформаційного спротиву» Дмитро Тимчук у Facebook.

«Відзначено прибуття з Росії станцій РЕБ і радіотехнічної розвідки. Дані станції укомплектовано штатними російськими фахівцями й охороняються вони винятково російськими військовослужбовцями. Переміщаються винятково ночами, ретельно маскуються, параметри роботи станцій місцевим терористам не повідомляються», – заявляє він. «Частина техніки прибула разом із «гуманітарним конвоєм» із Росії», – стверджує Тимчук. – Також із останнім «гуманітарним конвоєм» із РФ на Донбас прибули боєприпаси, які розвантажуються на складах «ДНР» і «ЛНР».

За даними «Інформаційного спротиву», у районі Сніжного і Красного Луча розгортають «тилові органи» – склади, ремонтні майстерні і т.д. «Там же створено перевалочні бази. Частина вантажів, які прибувають із Росії (в основному боєприпаси, амуніція й спорядження), переправляються далі в район н.п. Тельманове і далі на південь, – повідомляє Тимчук. – Через Новоазовськ із РФ прибуває важка техніка й озброєння».

За його даними, керівництво «ДНР» і «ЛНР» «висуває до бойовиків жорстку вимогу берегти техніку й озброєння, аргументуючи це тим, що в найближчому майбутньому потік озброєння і військової техніки з Росії припиниться, і російським військовим командуванням запропоновано «Новоросії» створювати власну ремонтну базу».

Вчора Росія заявила, що готує четвертий «гуманітарний конвой», насправді – зброю для терористів.





ДУХОВНІСТЬ

ОСВЯЧЕНО НОВИЙ ХРАМ УАПЦ В КИЄВІ



21 вересня 2014 р., в день храмового свята Різдво-Богородичної парафії м. Києва, відбулося освячення нового дерев'яного храму Різдва Пресвятої Богородиці в столичному районі Совки.

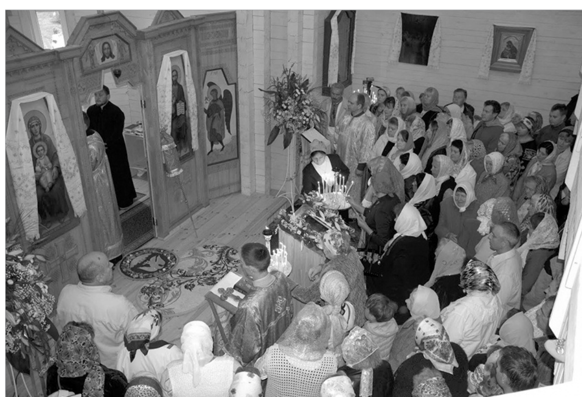
Стара церква в цьому районі загадково згоріла 1966 р. Парафіяльний храм було закладено 21 вересня 1997 р. Патріярхом Київським і всієї України Димитрієм. Натрапляючи на численні перешкоди, позбавлена багатих жертводавців і владної підтримки, київська громада УАПЦ самовіддано працювала над спорудженням власного храму. Спершу богослужіння відправлялися в підсобному приміщенні, куди перейшла київська громада після рейдерського захоплення Патріархії УАПЦ з каплицею вмч. Димитрія Солунського. 5 травня 2007 р. було освячено храм апостола Андрія Первозваного в цокольному приміщенні споруджуваної церкви. Парафію Різдва Пресвятої Богородиці від її заснування очолює прот. Валерій Копійка, а незмінним титарем є Ольга Табіна.

Освячення храму звершив архієпископ Харківський і Полтавський Ігор (Ісіченко), під юрисдикцією котрого перебуває парафія Різдва Пресвятої Богородиці. Владиці співслужили митр. прот. Юрій Бойко (Київ), прот. Сергій Підтягин (м. Красний Луч на Луганщині), прот. Ігор Литвин (Полтава), прот. Дмитро Присяжний (м. Боярка), прот. Йосип Дрекало (м. Кіровоград), прот. Сергій Ковальчук (с. Коженики на Київщині), о. Леонід Даниленко (смт. Ківшарівка на Харківщині), о. Максим Стрихар (м. Київ), о. Олександр Дубровський (м.Київ). Разом із архієпископом Ігорем до Києва прибули голова Харківського крайового братства апостола Андрія Первозваного Вадим Приходченко, директор єпархіяльного прес-центру Віталій Липинський, іподиякони Віталій Макаревич й Ігор Капустянський. На богослужінні були присутні делегації Львівського крайового братства апостола Андрія Первозваного на чолі з головою братства Володимиром Харком та Свято-Пантелеймонівської парафії м. Миколаєва.

У проповіді архієпископ Ігор вказав на приклад стійкості у вірі праведних Йоакима й Анни, нагородою котрим стало народження Богом обраної Вседіви Марії. Цей приклад застерігає нас від нетерплячості, невміння наполегливо працювати, не чекаючи на миттєвий ефект. Владика подякував парафіянам Києва за збереження центру УАПЦ після розколу.

Архиєрейськими грамотами було нагороджено головного архітектора проєкту Олександра Вакулу, директора будівельної фірми Віктора Данька, прораба Олександра Кантура, доброчинців Олександра Волкова, Дмитра Гриджука, Володимира Лукача, Миколу Суботенка, а також титаря Ольгу Табіну, парафіян Лесю та Володимира Роговців, Івана Шмітька. Міністр аграрної політики та продовольства України Ігор Швайка подарував парафії ікону Пресвятої Богородиці й подякував Церкві за душпастирську допомогу. Відбулося святкове прийняття в парафіяльній трапезній, на якому громаду привітали учасники спільноти «Віра і світло», капеланом якої є прот. Валерій Копійка.

https://plus.google.com/-photos/114248405139296196234/albums/6061978329913202081

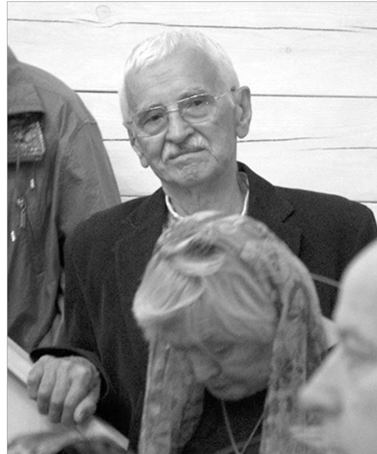




Владика Ігор (Ісіченко) – ліворуч



Степан БРАЦЮНЬ і Василь ОВСІЄНКО



Євген СВЕРСТЮК

«Сьогодні – пік українського патріотизму»



Глава УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук)

В Україні є багато болю, небезпеки, крові й багато боротьби. Але і багато доброго діється в Україні. Найважливіше – Україна більше не є постсовєцькою країною. Воскресає нова європейська Україна. Також сьогодні є пік українського патріотизму, з колосальною силою пробудилося громадянське суспільство. Те, що відбувається з людьми сьогодні в Україні, не можна знищити навіть російськими танками.

На цьому наголосив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук) під час зустрічі з українською громадою парафії Покрови Пресвятої Богородиці в місті Аделаїда (столиця Південного штату Австралії), повідомляє департамент інформації УГКЦ.

Перед зустріччю з австралійськими українцями в Аделаїді у храмі відбулася архиєрейська літургія, яку очолив Блаженніший Святослав. Помолитися прийшли представники місцевої влади, зокрема мер міста Крістен Александр та спікер Парламенту Південного штату Австралії Майкл Аткінсон.

У проповіді Блаженніший Святослав запрошував засвідчувати свою християнську віру. «Усе сьогоднішнє життя України – це велика солідарність між людьми, велике зрушення суспільного будивництва, опіка над пораненими і людьми, які були змушені покинути свої будинки, – це не що інше, як втілення нашої віри в конкретних вчинках. Бо каже апостол Яків: віра без діл мертва. Ми сьогодні в Україні, і в Австралії, і в усьому світі маємо унікальне запрошення Бога – посвідчити нашу віру. Тому нині так багато людей починають запалюватися християнською вірою і стають християнами», – відзначив Глава УГКЦ.

За його словами, в останні місяці в УГКЦ охрестилося близько 500 людей, «половина з них у областях, де сьогодні ллється кров.

«Чому? Бо ці люди побачили, що те безкорисливе служіння, яким огортають їх християни, пливе з їхніх сердець. Бо те, що ми сьогодні робимо, – робимо для України. І з любові до неї готові навіть своє життя віддати», – вважає верховний архиєпископ.

Глава церкви відзначив, що під час зустрічі з журналістами в Австралії всі його запитували, що він хоче сказати своїм людям в Австралії, що хочете донести їм. «Я відповідав, що приїхав зі словами правди і надії. Проросійські снаряди в Австралію, на щастя, не долітають, але долітає неправда… А церква має своїм обов'язком свідчити правду. Про яку правду я хочу сказати? В Україні нема катастрофи. В Україні справді є багато болю, небезпеки, крові і багато боротьби. Але й багато доброго діється в Україні. Найважливіше – Україна більше не є постсовєцькою країною. Воскресає нова європейська Україна. Сьогодні є пік українського патріотизму на всіх українських землях. Ми сьогодні маємо українських патріотів, які не говорять українською мовою не лише в Австралії, але і на східних та південних теренах України, – людей, які є російськомовними, але готові вмирати за незалежну Україну. Такого ще ніколи не було в нашій державі. З колосальною силою пробудилося громадянське суспільство», – розповів Блаженніший Святослав.

На його переконання, те, що відбувається з людьми сьогодні в Україні, не можна знищити навіть російськими танками.

«Інколи мене запитують, на кого нам надіятися: Європу, Америку. Відповідаю, що нам сьогодні нема на кого надіятися, лише на Господа Бога і на силу власного духу», – підкреслив Блаженніший.

«Австралія має багато причин бути вдячною Україні, – зазначив своєю чергою спікер Парламенту Південного штату Австралії Майкл Аткінсон, – Україна дала Південній Австралії багато мудрих людей, які сприяли розвитку штату».

Він запевнив, що австралійці уважно стежать «за українською Голгофою і трагічними подіями в Україні через російське військове вторгнення в Україну».

zik.ua

Андрій ПІОНТКОВСЬКИЙ,
російський політичний експерт

«Russia is a riddle, wrapped in a mystery, inside an enigma» («Росія – головоломка, загорнута в таємницю, занурену в загадку») – це один із найбільш відомих афоризмів лауреата Нобелівської премії з літератури Вінстона Черчілля. Це слова з його радіовиступу в жовтні 1939 року, навіяні, мабуть, подіями тієї епохи – сталінським пактом з Гітлером і розділом Польщі. Фраза має продовження, яке цитується набагато рідше. Не в змозі розгадати російську головоломку, автор зі здивуванням запитує: «But perhaps there is a key. That key is Russian national interest» («Але, можливо, до неї є ключ. І цей ключ – національний інтерес Росії»).

Великий англієць помилявся у своєму припущенні. Ніякого «російського національного інтересу» в сталінському плані Другої світової війни не було. План цей призвів до загибелі десятків мільйонів росіян – трагедії, від наслідків якої Росія так і не оговталася. Ключ до розуміння російської зовнішньої політики дійсно існує. Вона майже завжди в історії Росії визначалася не національними інтересами, а особистими інтересами диктатора, що стояв на чолі країни.

У 1939 році зовнішня політика СРСР була справою винятково однієї людини – Й.Сталіна. У 2014 році справою іншої людини – В.Путіна. Ключ до розуміння зовнішньої політики Росії сьогодні як і в 1939-му – ментальність цієї людини, система його життєвих пріоритетів, цілі, які він перед собою ставить. Фундаментальним пріоритетом діяльності В.В.Путіна на сучасному етапі є довічне утримання ним особистої влади. Занадто наочні були уроки її втрати колегою Путіна Х. Мубараком і особливо колегою М. Каддафі. Благородній меті утримання влади цілком підпорядкована і закордонна політика Росії, яка проводиться Путіним.

Черговий цикл своєї перманентної «гібридної війни» з Україною Путін почав не 20 лютого, як це вибито на пам'ятних медалях героїв підкорення Криму, а ще в середині минулого року – тиском, шантажем, підкупом змушуючи Україну відмовитися від підписання Угоди про асоціацію з Євросоюзом. Путін розумів, що імплементація цієї угоди призвела б насамперед до зміни правил гри в самій Україні. Українське «так» Європі на 90% означає «ні» пострадянській моделі кримінального капіталізму. Успіх України, що обрала європейську модель розвитку, – Кощеєва смерть путінізму, цієї убогої філософії нижчих чинів КДБ, очманілих від кришування меблевих магазинів і розпилювання нафтових компаній.

Український приклад став би занадто заразливим для російського суспільства і зробив би падіння путінського режиму невідворотним у найближчій історичній перспективі. Тому Україна, на думку Путіна, має або назавжди залишитися в системі пострадянського паханату, або піддатися розчленуванню. Анексія Криму стала першим кроком у виконанні цього вироку. Кримська промова 18 березня замислювалася Путіним як пропагандистська презентація urbi et orbi приєднання Криму в максимально вигідному для Кремля світлі. Несподівано, як мені здається, і для самого оратора, ця промова стала чимось значно більшим, вона вирішила для Путіна особистісну проблему не менше, а навіть більш важливу, ніж придушення української революції.

Будь-хто, навіть найбільш жорстокий авторитарний режим, не може спиратися тільки на насильство. Такому режиму обов'язково потрібний якийсь системотворний міф, що обнадіює на певний час значну час-



ПОГЛЯД

ПУТІН НЕДООЦІНИВ СИЛУ ОПОРУ УКРАЇНЦІВ

тину населення. І ось на наших очах народжується новий духопідйомний осяйний міф про Володимира Таврійського, збирача земель руських. До 18 березня контроль над Києвом був метою, анексія Криму – одним з інструментів її досягнення. Після 18 березня збирання російських земель, «кримінализація» всього простору колишнього Радянського Союзу або навіть колишньої Російської імперії стає, за задумом кремлівських міфотворців, містичною надметою і вищим сенсом існування посталого, нарешті, з колін російського етносу, який отримав гідну національну ідею. А заодно і легітимізацією довічного правління Путіна в одежах Месії «русского мира».

Судячи з телевізійної істерії та опитувань громадської думки, наше арійське плем'я, яке володіє унікальним генетичним кодом, спустилося з Карпатських гір і поширилося на півсвіту до форту Росс в Каліфорнії, проковтне цей духопідйомний дискурс із не меншим захопленням, ніж свого часу мобілізуючий лозунг «мочити в сортирі». Це романтичне перезавантаження системотворчого міфу гарне для правителя ще й тим, що автоматично має на увазі наявність зовнішніх ворогів і націонал-зрадників, а значить, легко і назавжди пояснить і майбутню обвальну деградацію економіки і необхідність суворої зачистки незгодних. Власне, ніякого іншого порядку денного, який об'єднує кремлівську владу, він сформулювати вже не в змозі.

Однак, як я попереджав ще півроку тому, одночасно Путін стає заручником нового героїчного міфу, який підкорив серця вразливих росіян. У пропагандистській експлуатації цього міфу чаїться серйозна небезпека, логіка його вимагає динаміки, картини всесвіту «русского мира», котрий безперервно розширюється. Статика і будь-який натяк на відступ перед зовнішнім ворогом смертельні, породжують навіть серед найгарячіших прихильників страшну підозру: «Цар несправжній!» Тепер до самого свого останнього дня при владі він приречений бути Володимиром Справжнім, лестити і потурати своєму арійському племені.

Проект «Велика Новоросія» зіщулився до окремих районів Донбасу

Труднощі стали наростати несподівано швидко. У своєму засліпленні кримським тріумфом Путін упустив три важливі обставини.

По-перше, недооцінив ступінь опору нової української нації колоніальній для неї ідеї «русского мира». Ще в березневій промові він пообіцяв розпаленілому арійському племені «Новоросію» – вісім областей, незаконно переданих Україні більшовиками, Бог їм суддя. Але з'ясувалося, що в шести з восьми зарахованих до «Новоросії» регіонах не знайшлося навіть досить недоумкуватих бабульок для організації регулярних масовок із хоругвами і путінськими іконами. У двох областях в декількох містах вдалося закріпитися озброєною до зубів різношерстою компанією полковників ФСБ і ГРУ, десятників МММ, фашистів РНЕ, кримінальників, кадирівців, ряджених казаків, схиблених ветеранів 35-річної афгансько-кавказької війни. Для того, щоб їх з України не вибили, необхідна постійна присутність там регулярної російської армії з танками, БТРами, установками «Град» і навіть ЗРК «Бук», які іноді стріляють по малайзійських лайнерах. Проект «Велика Новоросія» зіщулився до окремих районів Донецької та Луганської областей.

По-друге, несподіванкою для Кремля стали відносно жорсткі санкції США і Євросоюзу, вельми чутливі для і без того стагнуючої російської сировинної економіки. Перша реакція Заходу була досить стриманою: на анексію Криму готові були б закрити очі, якби Москвою не були одночасно заявлені проект «Новоросія» і тим більше мегаконцепція «русского мира». Навіть найскромніша спроба її реалізації могла б поставити під питання територіальну цілісність принаймні двох держав-членів НАТО. Це про Україну Обама і Расмуссен негайно оголосили: ця країна не є членом НАТО і тому військове втручання США та Північноатлантичного альянсу абсолютно виключається. Про Латвію і Естонію так вже не скажеш.

Думка про можливе військове зіткнення з ядерною супердержавою, на чолі якої до того ж перебуває людина, що живе в іншій реальності, є кошмаром для лідерів країн НАТО. Вони не хочуть випробовувати долю і саме тому готові використовувати тут і тепер всі економічні та політичні засоби для того, щоб небезпечна для самої Росії і для оточуючих її країн химера «русского мира» зазнала поразки в Донбасі і про неї благополучно забули назавжди.

По-третє, економічні проблеми, які вже виникли в результаті санкцій і ще загрожують виникнути, різко загострили суперечності між двома угрупованнями у вищому ешелоні путінського режиму – глобо-клептократами і націонал-клептократами. Зав'язані всім своїм «бізнесом» і стилем споживання на Захід глобо-клептократи несуть величезні фінансові втрати і відчувають наростаючі життєві незручності. Націонал-клептократи, готові патріотично красти в Росії і марнувати життя на курортах Криму та Арабських Еміратів, навпаки, бачать в тому, що відбувається, історичний шанс остаточно потіснити своїх конкурентів, олігархів єльцинського посліду біля керма влади. Як багато років тому рекомендував наш євразійський мислитель Дугін: «Розумніше дати можливість розчленувати накрадені імперії атлантистів багатьом російським патріотам (новим «економічним опричникам»), розділивши їх на невеликі опричні паї (постолігархічні ваучери), щоб не було проблем з тим, де ховати надлишки».

Скавчання бульдогів, що зчепилися під кремлівським килимом, доносяться у формі «аналітичних» статей і інтерв'ю призначених ними балакаючих голів. Почитайте, наприклад, професора Караганова, який нещодно викриває в маніфесті «Уникнути Афганістану-2» антимодерністські неконкурентоспроможні сили, які намагаються під прапором патріотизму відтіснити більш освічені й ефективні верстви бюрократії та буржуазії. Або, для різноманітності, – полковника Гіркіна-Стрєлкова, який гнівно таврує гієн-зрадників, котрі здали в Мінську «Новоросію», які проникли у вищі ешелони влади і навіть називають себе друзями президента. Як колись Керенський між більшовиками і Корніловим, а потім Горбачов між Єльциним і ГКЧП, Путін стає все сильніше затиснутим між двома однаково незадоволеними його політикою групами впливу на самій вершині влади: між жадібними олігархами і довбанутими імперцями, між шостою колоною і шостою палатою. І ті й інші за інерцією ще вірнопіддані апелюють до президента як до верховного арбітра, але терпіння їхнє вичерпується, а руки зрадницьки тягнуться до шарфиків і табакерок.



З НАГОДИ 60-РІЧЧЯ

РАДІО «СВОБОДА» ЯК СВІТОГЛЯДНИЙ ВИБІР

Минулого тижня українська служба радіо «Свобода» відзначила своє 60-річчя. До цієї дати у Мистецькому арсеналі столиці України було організовано круглий стіл «Свобода під час інформаційної війни». Серед авторів газети «Нація і держава» – багаторічний журналіст радіо «Свобода» Тарас Марусик, який пропрацював у цьому ЗМІ понад 12 років. Нижче публікуємо його розповідь про те, що для нього означає це радіо, як він туди потрапив і, зрештою, що там робив.

Тарас МАРУСИК



Тарас МАРУСИК і Мар'яна ДРАЧ, теперішній директор української служби РС

Радіо «Свобода» – це не лише мій роботодавець упродовж чималого періоду мого життя. Це передовсім мій світоглядний вибір, це підтвердження тих принципів, на яких я збудував себе, це свобода слова і думки, яка обмежується лише професійністю. Зрештою, радіо «Свобода» зробила мене радіожурналістом, бо до того я був автором газетних і журнальних статей. У стінах радіо спочатку на вулиці Хмельницького, відтак – на Хрещатику я реалізовував відомий Сковородинівський принцип «сродної праці».

На радіо я прийшов у грудні 1994 року. Як і багато речей у моєму житті, це сталося випадково. Але насправді – і я в цьому переконувався не один раз – випадковості є невипадковими, тобто закономірними.

Напередодні я повернувся з майже річного стажування-навчання з Парижа, де був іноземним стипендіатом французького уряду – до речі, єдиним з України. Якраз я влаштувався на роботу радником Міністра культури України, і мене запросили на передачу «Гість ранкової «Свободи». На наступний день після того, як інтерв'ю прозвучало, мене запросили до одного з неформальних керівників київського офісу «Свободи», відомої радіожурналістки Галини Мовчан, голос якої був упродовж десятиліть одним із найупізнаваніших на радіо «Свобода». Галина Мовчан одразу сказала, що їй дуже сподобалося інтерв'ю, і вона хотіла б запропонувати мені співпрацю. При цьому попросила вибрати псевдо, щоб не було конфлікту інтересів, адже я мав писати на теми культури.

Перший мій матеріал був присвячений прем'єрі Театру ім. І.Франка за моєю улюбленою з дитинства казкою «Подорож у країну навпаки». Вистава мені не сподобалася, і я своїх вражень у папірчики не загортав. Лише запитав Галину Мовчан, чи критичний текст пройде. Якраз те, що нам потрібно – сказала вона.

Отак з її легкої руки я став Богданом Кошовим на довгих сім років. В якийсь момент це мене почало муляти, і я вирішив переходити на своє прізвище. Це сталося 1 січня 2002 року, на тлі пресингу, який організувала Служба безпеки України після низки записаних мною інтерв'ю на радіо і публікацій у пресі про роль Віктора Медведчука у долі Василя Стуса (до 15-ої річниці його смерті). Я подумав, що Тарас Марусик нічим не гірший за Богдана Кошового. А якщо серйозно, то я вважав, що моє прізвище захистить мене краще, як псевдо. Але це – тема окремої історії.

Отож, Тарасом Марусиком я був на радіо «Свобода» понад 5 років – аж до переходу на посаду завідувача відділу з питань мовної політики Секретаріату Президента України.

* * *

Серед кількох десятків програм, до яких я готував матеріали або ведучим чи редактором яких я був, найдорожча для мене, мабуть, передача «А мова – як море!». Ця рубрика, яка виходила двічі на тиждень у «Ранковій «Свободі», проіснувала на радіо «Свобода» неповних два роки – з 20 квітня 2004 року по 31 січня 2006 року.

Цей задум я носив давно – ще відтоді, як у прямих годинних етерах по вихідних на радіо «Свобода» вів програму, присвячену мовним питанням. Назву для нової передачі «А мова – як море!» запозичив із колись резонансної однойменної рубрики, яка виходила на шпальтах газети «Літературна Україна». У цій рубриці відомий український письменник і публіцист Сергій Плачинда започаткував серію статей про мову, зокрема про репресії проти української мови упродовж десятиліть і століть, про те, що навіть у незалежній Україні не поспішають відмовлятися від накинутих у часи СРСР заборон. Тоді якраз тривали дискусії довкола повернення питомого українського правопису, наприклад повернення українській мові літери «ґ», яка була цілеспрямовано репресована окупаційною московською владою.

Першу передачу я присвятив свіжому рішенню Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення «Про виконання законодавства України щодо мови телерадіопередач і програм» від 15 квітня 2004 року. Рішення, ініціатором якого був тодішній заступник голови Нацради Віталій Шевченко, викликала спротив у багатьох чиновників і збурила хвилі в Україні та за російський кордоном. Пригадую, навіть Президент України Леонід Кучма двічі публічно сказав неправду – мовляв, таке рішення юридично нікчемне, а один із керівників його Адміністрації Василь Базів на мій запит вручив мені фальшивку – фальсифіковане рішення Нацради з підробленими підписами про скасування справжнього рішення. І таких історій, які я визбирував по всіх усюдах, була немало у передачі.

Ще у першій програмі я зробив прогноз: якщо українські громадяни заворушаться, то свій інформаційно-мовний простір Україні вдасться за кілька років відвоювати, якщо ж ні, то сценаріїв може бути вельми багато, і один гірший від іншого. На жаль, стався найгірший, Ми бачимо, в який спосіб Росія сьогодні «експортує» російську мову. Без «увізного мита» це можуть робити лише «Гради», «Смерчі» та інші російські «мирні» засоби.

Рубрика «А мова – як море!» торкалася усіх можливих актуальних аспектів мовної політики в Україні. Були також ексклюзивні матеріали про мовні політики в інших країнах – з перших уст, від депутатів Національної Асамблеї Франції чи Європарламенту, від французьких, хорватських, норвезьких, німецьких, швейцарських, бельгійських експертів, дослідників та посадовців.

Остання програма була присвячена ще одному документові, який збурив суспільство – урядовій постанові «Деякі питання порядку розповсюдження і демонстрування фільмів», яка зобов'язувала дистриб'юторів дублювати, озвучувати чи субтитрувати фільми українською мовою.

І хоча рубрика без жодних пояснень була закрита у день запланованого виходу чергової програми, підготовленої до ювілею видатного українського сходознавця Агатангела Кримського, я пишаюся цією програмою і записую її в актив собі та радіо «Свобода» – та аж ніяк не в актив тодішнього керівника української служби радіо «Свобода» Олександра Народецького («Олекси Боярка»), який приклався до зачищення радіосвободівського етеру від єдиної тоді, наскільки мені відомо, української радіопрограми, присвяченої мовній політиці.



РЕПОРТАЖ

«ВЫ ПРИЕДЕТЕ В КИЕВ И РАССКАЖИТЕ, ЧТО НЕ ВСЕ ТУТ ТАКИЕ, КАК ЭТИ ВОТ»



Світова спільнота не визнає Автономну Республіку Крим у складі Російської Федерації. Така ж позиція й України, хоча надії на краще поступово гаснуть. На жаль. Багато наших громадян, опинившись на новоствореному кордоні між Кримом і материковою частиною, ледь стримують сльози, та є й такі, яким, як кажуть, «по цимбалах». То що ж відбувається в анексованому Криму і про що говорять місцеві мешканці?

ДОРОГОЮ ДО КРИМУ

Потяг №237 сполученням Київ-Сімферополь: довга та спекотна дорога. Ще перед відправленням жіночка років п'ятдесяти «труїла» всіх пасажирів невдоволенням:

– Господи, та цей потяг зупиняється біля кожного стовпа! А кордони! Лише уявіть собі, скільки часу ми втратимо. Навіщо так мучити людей?

– Жіночко, – не витримав її сусід по купе, – може, краще пішки?

На жаль, жінка мала рацію. Потяг був «об'їзним» і порівняно зі швидкісним їхати ним було втомливо і значно довше. На українському кордоні він простояв півтори години, приблизно стільки ж часу сну вкрав і російський. Тут мені довелося добряче похвилюватися. Адже у валізі лежав український прапор. І хто зна що сталося б, якби російські прикордонники надумали перевіряти сумку і знайшли серед речей українську державну символіку. Протее напередодні Дня Незалежності моєю супутницею була удача. Далі від кордону, в Армянську, до Сімферополя залишалося години чотири.

ІНШЕ ПОВІТРЯ

Російський триколор. Він одразу повсюдно кидається в очі. Складається враження, що місцеві носять його навіть у гаманцях. Від української символіки залишився хіба що блакитно-жовтий навіс над перроном залізничного вокзалу Сімферополя. Українська гривня «не ходить», тут тепер господар російський рубль.

Та все це дрібниці після того, як наслухаєшся, про що говорять люди. Часом складається враження, що Крим ніколи не був у складі України.

Дорогою Сімферополь-Феодосія поступово звикаєш до певного дискомфорту, а жарт «Этим летом я еду за границу, в Крым», – вже не викликає усмішки. Хоча зовні тут начебто нічого не змінилося: ті самі міста, ті ж гори.

– Зато у нас дети спят в своих кроватях, и мы уверенны, что они спокойно дойдут из дома в школу, а из школы домой, – каже Володимир, коли я запитала його про «нове життя» у російській Феодосії. – Да, пусть у меня теперь российский паспорт, но я не хочу, чтобы у меня под балконом повторился сценарий Донбасса.

Це головний аргумент багатьох. Протягом п'яти наступних днів часто чулося: «Я буду умирать в России, дома. Неужели я дождался?» або ж «Треба в ту Україну побільше «кадировців», щоб навели у них порядок. Хоча який може бути порядок в країні, якої по суті не існує? В штучній країні – штучний народ».

Почувши таке на вулицях, розмірковуєш лише про одне – звідки стільки ненависті у людей, які ще вчора були громадянами України? Невже всі ці роки кримчани жили і тихо ненавиділи? Тепер у кожного такого «патріота» є можливість висловити свою ненависть вголос.

І це знайшло підтвердження в День Незалежності України.

«СПРЯЧЬТЕ ЭТО НЕМЕДЛЕННО…»

24 серпня український прапор був піднятий на горі Ай-Петрі. Хто знає, яка доля спіткала стяг після оприлюднення фото в мережі, проте це було привітання з Днем Народження України.

Генуезька фортеця у Феодосії. Місце, де зазвичай люди з усіх куточків України робили багато знімків. Саме з цієї точки можна розгледіти всю красу узбережжя міста. Тут ми вирішили дістати прапор. Зробили всього кілька фотографій. Перехожі не наважувалися вимовити своє невдоволення появою ворожих кольорів на «своїй» території. Дехто стояв і дивився, мовляв, ну-ну, подивимося, що буде далі. Такі очікування не виправдалися, з сиреною ніхто не приїхав і руки не заламував. Приємно. Але …

На вулиці Куйбишева, уздовж набережної був розташований сувенірний ряд. Проходячи повз, одразу кинулись в око прикраси з різнобарвними квітами. Проте складені обручі на прилавку з жовтими та блакитними трояндами одразу впадали в око.

– Вам також нагадує український прапор? – питає мене продавчиня, відклавши книжку.

– Хіба в цьому є щось погане? – дивуюся, почувши українську мову

– Навпаки, я навмисно так склала кольори, сподіваючись, що хтось зверне увагу. До речі, з Днем Незалежності. Ви перші і мабуть що останні, кого я сьогодні можу тут привітати, – промовила дівчина.

Її звати Катя. Вже не перший рік вона приїжджає з Кіровограда до Криму, допомагає тітці в курортний сезон. Займається переважно камінням та прикрасами.

– І вас з Днем Незалежності, – відповіла я, – настрій зовсім не святковий, чи не так?

– Зазвичай кожного року ми з друзями вдягаємо вишиванки, беремо прапори, а на цей раз доводиться сидіти і ось…, – каже Катя і вдягає ті самі символічні обручі.

Усвідомлюю можливі неприємності, але дістаю з рюкзака прапор:

– Тримай, буде у тебе і цього року трошки свята, – беру до рук камеру і роблю кілька знімків.

Якийсь чоловік, побачивши українські кольори, показав свій «патріотизм»:

– Это у вас такие убеждения? Спрячьте эту гадость! У нас парни под Славянском погибли, а вы достали и машете этим. Это «кровавый» флаг и за такое вам здесь сейчас оторвут голову, – прокричав і пішов собі.

Ну ось, власне, те, чого варто було очікувати. Ніхто не приховує, що «братський» народ бере безпосередню участь в «умиротворенні» України. Звичайно, моє запитання: «А що ваші хлопці робили під нашим Слов'янськом?» – пан не почув.

Те, що відбувалось, бачила продавчиня сусіднього прилавка з кримською косметикою. Сусіди по прилавках тепло називають її «тьотя Юля». Після анексії її чоловік, військовий, залишився без роботи, принципово відмовившись присягати на вірність Росії. Донька також втратила роботу. Вона хоче найближчим часом переїхати на материкову частину. Тьотя Юля, не вітаючись, запально заговорила:

– Вот с такими я сталкиваюсь каждый день, думаете легко? Нужно иметь крепкие нервы, чтобы выдержать все это. Не знаю, что тут дальше будет, но точно ничего хорошего. Старшее поколение купили повышением пенсий, остальное их не волнует. Причем они об этом открыто говорят. А я лучше буду принципиальной, но бедной, чем мне доплатят и по ночам я не смогу спать. А вы приедете в Киев и расскажите, что не все тут такие как «эти вот». А мы знаем какие новости смотреть, что читать, и какие выводы делать. Мы с вами! – каже пані Юлія з певним полегшенням.

На душі стало значно тепліше. Я пообіцяла, що розкажу Києву про те, що в Криму є українці, і попри всі складнощі вони не зраджують свої патріотичні позиції та землю, яка дала їм життя та хліб.

Пригадую слова з гучного виступу новопризначеного міністра оборони України Валерія Гелетея: «Наступного року День перемоги ми святкуватимемо в українському Севастополі».

Українці слухали і посміхалися.

Незважаючи ні на що, шкода тих, хто ненавидить все українське. На жаль, таких в Криму багато. Ну, а людство має колись зрозуміти, що ненависть – руйнує. Миру всім нам!

Каріна АКОПЯН

На фото: автор



СКАНДАЛ

НЕБАЖАНИЙ ГІСТЬ НАВ'ЯЗУЄ СЕБЕ ЗАХОДУ

Путін викликав обурення лідерів ЄС своїм наміром приїхати на саміт до Італії: європейські країни готуються до бойкоту. А він таки хоче взяти участь у форумі, який відбудеться в Мілані 16–17 жовтня.

Як повідомляють інформаційні агентства, президент Російської Федерації Володимир Путін розлютив ряд лідерів Європейського Союзу і створив проблему для організаторів цьогорічного форуму Європа-Азія ASEM через своє несподіване бажання взяти участь у цьому заході. Про це вчора повідомила італійська газета La Repubblica, зазначаючи, що у зв'язку з ситуацією в Україні раніше було погоджено участь в саміті глави російського уряду Дмитра Медведєва.

Газета відзначає, що Путін своїм бажанням взяти участь у форумі, який відбудеться в Мілані 16-17 жовтня, провокує Євросоюз, лідери якого намагаються ізолювати російського диктатора через агресію росіян проти України.

За даними видання, ситуація настільки серйозна, що днями Брюссель направив



конфіденційне повідомлення країнам-членам Євросоюзу, в якому попросив відповісти на запитання, як вони поставляться до того, що в саміті візьме участь Путін.

Газета не виключає, що ряд країн, серед яких держави Східної Європи і Прибалтики, можуть бойкотувати цей захід, якщо на нього приїде російський президент.

Видання зазначило, що Польща і прибалтійські держави гостро засудили главу італійського МЗС Федерику Могеріні, коли вона в липні цього року підтвердила відправлене Путіну ще восени минулого року запрошення взяти участь ASEM.

Це теж було однією з причин, чому ці країни блокували призначення Могеріні на посаду Верховного представника ЄС із закордонних справ і безпеки. Власне, російська сторона пізніше для згладжування ситуації повідомила, що замість Путіна приїде Медведєв, а тепер змінила свою позицію.

Не мають симпатій до російського правителя і в НАТО. Схоже, там нарешті збагнули, що Путін прагне до світового панування. Серйозною перешкодою на шляху до цього є Північно-Атлантичний блок. Тож головна мета Путіна – знищити Альянс.

Незважаючи на очевидне несприйняття своєї персони на Заході, одіозний правитель не відмовляється від наміру приїхати в Мілан – всупереч чи не всьому світу. Планується, що в саміті мають взяти участь 55 глав держав і урядів.

За матеріалами ЗМІ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна